

La vista és la que treballa

En un dels articles inserits al nostre número anterior, hi ha una frase, la qual, si bé és molt corrent, sobretot en el llenguatge parlat, no trobem del tot encertada.

Ens referim a l'expressió: *em dóna la impressió*. Com podeu veure, és la traducció directa de la forma castellana: *me da la impresión*. Francament, ens hauria plagut molt més: *em fa la impressió*

Mestre Fabra, quan defineix el mot o també *em fa l'efecte*.

Impressió, al Diccionari General de la Llengua Catalana, posa com a exemples: *El discurs els va fer una forta impressió. Fer una cosa una bona, una mala impressió. Fer impressió una cosa.* (Observeu que mai no utilitza el verb *donar*. Sempre, *fer*).

Doncs bé, com a regla mnemònica (o sigui, que ens ajudi a recordar, a fer memòria), podem tenir en compte, com ja s'ha dit i repetit moltes vegades, que sovintment *allò que els catalans fem, els castellans donen*. O sigui, que al verb castellà *donar* correspon el català *fer*.

Uns quants exemples:

Dar un beso, un abrazo: fer un petó, una abraçada.

Dar placer: fer plaer

Dar un pellizco: fer un pessic

Dar sombra (un arbre): fer ombra

Dar un suspiro: fer un sospir

Dar limosna: fer almoïna, caritat

Dar gritos, silbidos, etc.: fer crits, xiulets, etc.

Dar sensación: fer sensació

Dar una lectura, un concierto: fer una lectura, un concert.

Ara bé, hi ha expressions com les de *dar un paseo, dar un salto, dar un paso, dar una respuesta, etc.*, les quals molts gramàtics admeten que poden ésser traduïdes indistintament pels verbs *donar* i *fer*.

Però els més puristes es decanten sempre per l'ús del segon verb que assenyalen.

Així, caldria dir i escriure: *fer un passeig, fer un salt, fer un pas, fer una resposta, etc.*

I, per avui, prou. Gràcies per la vostra atenció.

R. M. C.

PlaçaGran
Publicació
Granollarina

Subscriuiu-vos-hi!

GLOSES

Adéu a les vacances

A primera hora de la tarda —eren les tres oficials— d'un dia d'aquest agost tan calorós que havem patit, davallàvem la nostra solitària carretera, batuda, en aquell instant, per un sol ardent que tot ho escalivava.

Poca gent trobàvem pel camí, llevat potser dels banquers que plegaven de la feina —gràcies a Déu!— i deixaven de bon grat la frescor de les seves congelades oficines, a canvi del dinar restauratiu que bona falta els feia en aquella hora tardana d'un matí massa llarg.

Caminàvem arrambats, tant com podíem, a les parets calentes de la vorera ponentina, quan tot just començava a dibuixar-s'hi l'ombra tèbia de les seves cases, única protecció de què disposàvem en aquella xardo-rosa migdiada.

Les cases de comerç, tancades totes, és clar, ens mostraven la blancor estantissa d'uns alegres cartellets enganxats, un feliç dia, a les seves portes closes pels nostres botiguers, a fi d'anunciar llur període de vacances cada any més llargues perquè s'han adonat, fins els més interessats, que poden desemparar el sacrosant taulell sense por de perdre massa vendes. I així l'han abandonat, amb armes i bagatges, dues o tres setmanes, com si res, per fugir cap al mar o la muntanya a viure la vida, almenys un cop a l'any, a remolc d'aquesta sàvia tendència, encomanada modernament a totes les classes socials, per més donades que siguin a l'estalvi.

Seguint la nostra marxa, carretera avall, comptàvem el curs de llurs vacances a cadascun d'aquests comerciants, amants del lleure, dedicats uns dies al trencament de les onades en les arrecerades cales de la mar blava, o bé a les excursions en unes muntanyes alteroses on hauran hagut de dormir «amb dues flassades al llit» segons ens contaran, cofois, quan tornaran a compartir amb nosaltres la calor que encara durarà a la ciutat retrobada.

Tot llegint els rètols en aquella tarda assolellada de què parlem, vam poder comprovar com al sabater li quedaven quatre dies de descans; al fuster una setmana; l'apotecari —tira peixet!— encara li'n restaven quinze dies; al barber, dues jornades, mentre que la pobra gallinaire l'endemà ja havia d'obrir, altra vegada, el seu establiment de pollastres i conills, esgotat el seu terme de vagància.

I dia arribarà que tots aquests joiosos retolets, anunciadors de tant belles jornades, aniran a parar dins d'unes bosses de plàstic negre i lluent, amb les deixalles de la casa; i uns homes desconeguts i benemèrits se les emportaran qualsevol nit, indiferents a tantes il·lusions evaporades.

XIXU

Es precisa

DIRECTOR ADMINISTRATIU

**Per a Empresa del Sector del Automòbil
a Granollers**

**Interessats enviar un extens «curriculum vitae»
a l'Apartat 279 de Granollers**

Indicant referència DA/P a l'atenció del Sr. Joan

Es mantindrà màxima discreció